

UVOD

IZBIRATI PRIHODNOST

(Sandi Koren, 2023)

Veliko ljudi napačno razume Boga. Sveto pismo pravi, da me je Bog načrtoval, preden je načrtoval nebo in zemljo. To je res. Bog je imel namen za moje življenje, preden je ustvaril vesolje. To je res. Če ima torej Bog načrt in namen za moje življenje, preden sem bil rojen, je potem vse vnaprej določeno, predestinirano, načrtovano in jaz nimam nobene besede pri svojem življenju in se torej ne morem sam odločati? Res je, Bog ima namen z menoj in načrt za moje življenje, a me v svojo odločitev ne sili in jaz lahko to zgrešim. To ni avtomatsko in večina zgreši namen svojega življenja. Bog te ne bo prisilil, da živiš, kot si je On zamislil zate. Večina ljudi zapravi življenje. Ne razumejo, da morata biti načrt in namen izbrana, sprejeta, da jima morajo prostovoljno slediti. Bog te ne bo prisilil, ampak ti da izbiro, da slediš ali ne, da ubogaš ali ne njegove smernice zate. Da ti izbiro, da slediš ali ignoriraš namen, ki ti ga je dal. Zaradi slabih izbir tako večina ljudi zamudi božji namen z njihovim življenjem.

Ko je Mojzes po 400 letih izpeljal judovsko ljudstvo iz egiptovske sužnosti in jih peljal v puščavo z obljubo obljubljenе dežele, kar je seveda slika odrešenja, svobode namesto sužnosti, izobilja, blagoslova, je bil to božji načrt za ljudstvo. A ljudje so morali izbrati, da gredo za njim in mnogi so se napačno odločili.

Bog obljublja Izraelu obljubljenо deželo, vendar le, če bodo prav izbrali:

Glej, danes sem položil predte življenje in srečo, smrt in nesrečo, ko sem ti danes zapovedal, da ljubi Gospoda, svojega Boga, da hodi po njegovih poteh in izpolnjuj njegove zapovedi, zakone in odloke. Tako boš živel in se množil, in Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslavljal v deželi, v katero greš, da jo vzameš v last. (5 Mz 30,15-16)

Bog zapoveduje te 3 stvari:

- da ljubiš Boga
- da živiš, kot te On uči
- da ubogaš njegove zakone in učenja

To so izbire. Če ga boš ubogal, boš živel in boš uspeval. Izbrati pa moraš ljubezen do Boga, poslušati ga, mu slediti, živeti, kot te uči. Želimo uspevati kot moški, ženska, mož, žena, starš, v življenju. Bog ti daje izbiro.

Opisuje pa tudi posledice drugačne izbire:

Če pa se tvoje srce obrne in ne boš poslušal in se boš dal zapeljati, da bi se priklanjal drugim bogovom in jim služil, vam danes naznanjam, da boste gotovo uničeni; ne boste podaljšali dni v deželi, v katero greš, ko greš čez Jordan, da jo vzameš v last. Nebo in zemljo kličem danes za pričo proti vam: predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod. (5 Mz 30,17-19)

Na koncu Bog spodbuja: izberi življenje.

Ti nisi lutka. Eden največjih darov je, da nam Bog daje izbiro. Če nam tega ne bi dal, sicer ne bi bilo vojn, zla, zlorab, nasilja, ... A dal nam je ta velik dar svobodne izbire, ki je naš največji blagoslov in naša največja odgovornost, pa tudi naše največje prekletstvo, če se narobe odločimo.

Smo v zlomljenem svetu, v katerem se dogaja veliko slabega. A karkoli se zgodi, ni niti približno tako pomembno kot to, na kakšen način se odločiš, da se boš na vse to odzval. Nekateri namreč se v slabih situacijah poberejo, preizkušnja jih gradi in postanejo še boljši, drugi pa se v istih situacijah zlomijo. Za nekatere so iste situacije temeljni gradniki in za druge kamni spotike. Ob isti bolečini bo enemu uspelo, drugemu pa spodletelo. Zakaj? Zaradi izbire, ki jo dela. Naše odločitve so namreč veliko bolj pomembne pri oblikovanju našega življenja, kot pa življenske okoliščine, v katerih se znajdemo. Okoliščin ne moremo nadzorovati, lahko pa nadzorujemo odločitve, kako se bomo odzvali, lahko nadzorujemo, ali nas bodo okoliščine naredile zagrenjene ali zmagoslavne.

Delamo odločitve in one delajo nas. Veliko bolj nas oblikujejo naše odločitve, kot pa okoliščine.

Najprej je potrebno izbrati prave vrednote. Tukaj govorimo o spremembi kulture, načina razmišljanja. Če hočemo kaj spremeniti na bolje, moramo spremeniti to, kar nam je pomembno, vredno, vrednota. Kakšne vrednote imamo, to je naša življenska kultura, miselni okvir, način mišljenja, čustvovanja, življenja. Če hočemo spremeniti odnose, spremenimo, kaj nam je pomembno v tem odnosu, kako vrednotimo drugega. Če hočemo karkoli spremeniti, spremenimo vrednote in stvari se bodo spremenile.

Kje boste čez 10, 20 let? Povejte mi, kaj izbirate danes, za kar se odločate, in jaz vam povem, kaj boste postali jutri.

Moder človek se vedno vpraša: Kaj naj naredim danes, da bom jutri postal to, kar želim biti. Modrost je v sposobnosti pravilne odločitve.

Bog je dal Izraelcem možnost izbire: blagoslov ali prekletstvo, smrt ali življenje. Dal jim je svobodno izbiro. A dolgo pred tem je Bog dal Izraelcem voditelja. To je bil Mojzes. Mojzes je moral delati odločitve, dolgo preden so jih delali Izraelci. Biti dober voditelj pomeni, da delaš težke odločitve, preden jih dela kdorkoli drug. To je znamenje voditeljstva.

Poglejmo torej Mojzesove odločitve. Če jih on ne bi naredil, drugi sploh ne bi prišli do tega, da se morajo sami odločati.

Mojzes je najpomembnejša oseba v Stari zavezi. Povzetek njegovega življenja in odločitve lahko vidimo v Heb 11,23-27:

Po veri so starši Mojzesa po rojstvu tri mesece skrivali, ker so videli, da je deček lep. Niso se bali kraljevega ukaza. Po veri je Mojzes odklonil, ko je odrasel, da bi ga imenovali sina faraonove hčere. Raje si je skupaj z Božjim ljudstvom izbral trpljenje kakor kratkotrajno uživanje greha. Zasramovanje maziljenca je imel za večje bogastvo kakor zaklade Egipta. Gledal je namreč na povračilo. Po veri je zapustil Egipt. Ni se ustrašil kraljeve jeze, temveč je vztrajal, kakor bi gledal Nevidnega.

Izraelci so prišli v Egipt kot majhno pleme, a so se v 400 letih razvili v mogočen narod stotisočev ljudi. Faraona je zaskrbelo, da bodo prevzeli državo in njegovo oblast. Zato je zapovedal, naj vse izraelske prvorojene sinove ubijejo. Starši niso ubogali faraona in skrivali dečka. Mojzes je kasneje zavrnil, da bi bil sin faraonove hčere, naredil je torej odločitev, da ne bo ostal član elite, vnuk faraona, ampak da bo skupaj z Izraelci trpel. Izbral je zasramovanje namesto slave, trpljenje namesto užitkov. Odločil si je zapustiti Egipt v nasprotju s faraonovo jezo.

1. Bog je izbral Mojzesa. On kot otrok ni imel s tem nič. Vsi mi smo izbrani od Boga, to ni naša zasluga. Če ne bi bili, se sploh ne bi rodili. Bog je izbral, da smo sploh rojeni. Bog nas torej izbira.
2. Starši so delali odločitve za svojega otroka. Skrili so ga, naredili košaro, ... Danes slišimo starše, ki rečejo: ne bomo silili otrok v cerkev. Pustili jim bomo, da se sami odločijo, ko odrastejo. Za tako ravnanje obstaja beseda: neumnost. Otrokom ne dovoliš, da se sami odločajo, kdaj bodo šli spat, ali koliko čokolade lahko pojedjo ali koliko ur interneta na dan imajo na razpolago. Ne odločajo se sami, ali bodo šli v šolo ali ne. Zakaj torej vzamemo najpomembnejšo stvar v življenju, duhovno rast in rečemo, o tem pa naj se sami odločajo? Dobri starši delajo odločitve za otroka in starši, ki ne delajo dobrih odločitev za otroka niso dobri starši. Niso odgovorni. Če bi dovolil, da otroci gledajo na TV vse, da imajo na mobiju vsemogoče aplikacije brez nadzora, neomejen čas za igrice, potem nisi dober starš. Dokler otroci niso dovolj stari, da bi delali svoje odločitve, morajo dobre odločitve namesto njih delati starši.
3. Ko je odrasel, pa je začel delati svoje odločitve. Znamenje odraslosti je, ko začnemo delati sami svoje izbire in se začnemo odločati. V tem odlomku je Mojzes naredil nekaj odločitev. O teh bomo premišljevali v naslednjih premišljevanjih.

Za uvod si oglejmo 5 glagolov:

- odkloniti, zavrniti nekaj
- izbrati nekaj
- imeti nekaj za pomembno
- vztrajati v nečem
- gledati Nevidnega

To je 5 odločitev, ki jih moramo danes narediti, da bomo jutri dosegli, kar si želimo.

1. Odkloni, da te bodo drugi določali, definirali.
2. Izberi kratkotrajno bolečino za dolgoročno nagrado.
3. Izberi, kar Bog ceni, kar je božja vrednota in ne vrednot družbe, kar ceni današnja kultura.
4. Odloči se, da živiš po veri in ne, da te vodi strah.
5. Izberi pravega voditelja za svoje življenje. "Glej Nevidnega".

1. ODKLONI, DA TE BODO DRUGI DOLOČALI, DEFINIRALI

Prva pomembna odločitev je: Odkloni, da te bodo definirali drugi. To odločitev moramo narediti sami kot odrasli in učiti moramo otroke, da bodo znali nekoč narediti to odločitev: da bodo znali odkloniti, da bodo drugi določali, kaj so. Da ne bodo dovolili, da drugi določajo njihovo identiteto. To je prva odločitev, ki jo je Mojzes moral narediti in tega ni mogel narediti, dokler ni odrasel in dozorel.

“Po veri je Mojzes odklonil, ko je odrasel, da bi ga imenovali sina faraonove hčere.” (Heb 11,24)

Kaj to pomeni? Mojzes je imel krizo identitete, kot jo ima vsak najstnik in mnogi ljudje skozi svoje celotno življenje. Mojzes je bil rojen kot hebrejski suženj, a vzrejen kot egipčanski princ, faraonov vnuk, član elitne vladarske družine. V resnici suženj, a odrasel kot princ. V nekem trenutku se je Mojzes moral odločiti, kdo je in ta odločitev je imela posledice za vse njegovo življenje.

Lahko bi se še naprej pretvarjal, da je faraonov vnuk in ta odločitev bi mu prinesla kraljevsko življenje. Imel bi slavo, bogastvo, luksuzno življenje, lepe ženske, vse, kar bi si zaželel bi dobil postreženo na pladnju. Vse, kar si mi želimo v življenju, je on že imel.

Če pa prizna, da je jud, pa bi bil poniževan, postal bi suženj in tako bi z njim tudi ravnali.

Kaj bi vi izbrali?

Večina bi se pretvarjala. Veš, kdo in kaj si, ampak bi se pretvarjal in lepo živel.

Mojzes pa je zavrnil, da bi živel laž. Temu se reče integriteta. Zavrnil nekaj pomeni, da premisliš in se zavestno odločiš, da tega ne boš storil, kar ti je predlagano. Ugotoviš, da to ni zate in se odločiš drugače. Mojzes je to naredil. Zavrnil je, da bi bil nekdo drug, kot to, kar je Bog zanj predvidel, da bi bil. Mojzes je želel biti prav to, kar mu je Bog namenil in je zavrnil druge mamljive ponudbe. Sam se je odločil, da bo prevzel in živel tisto identiteto, ki mu jo je Bog namenil.

Vprašajmo se: komu mi dopustimo, da določa našo identiteto, da določa, kdo smo mi, kdo sem jaz? Kdo sem v resnici.

Prijateljem, sodelavcem, staršem, partnerju, fantu, puncu, moji prijateljski družbi? Komu jaz dopuščam, da določa, kdo sem jaz, mojo identiteto? Temu se reče družbeni pritisk, pritisk prijateljev, ko delaš nekaj, ker želiš biti sprejet in cenjen s strani svojih prijateljev. Ali odrasli čutimo tak družbeni pritisk? O ja, pa še kako. Vidim, kako si ti oblečen, moram še jaz to imeti. Kakšen avto voziš? Bi jaz tudi menjal. Kam greste smučat? Bi šli tudi mi nekam, še na boljše. Ga vi pijete, bom še jaz. Ali dovolimo, da javno mnenje določa našo identiteto, prijateljska družba, TV, socialni mediji?

Mojzes je zavrnil, da bi živel tako laž, ki so mu jo vsiljevali drugi. Kaj pravi o tem Sveto pismo?

“In nikar se ne prilagajajte temu svetu, ampak se tako preobražajte z obnovo svojega uma, da boste lahko razpoznavali, kaj hoče Bog, kaj je dobro, njemu všečno in popolno.” (Rim 12,2)

“Ne vleci z večino, da bi delal húdo, in v pravdi ne pričaj z večino, da bi zatrl pravico!” (2 Mz 23,2)

Ne prilagajajte se temu svetu ... ne vleci z večino ... A res mislim, da bom potrjen in zato srečen, če bom delal, kar dela večina in se prilagajal temu svetu? Če to delajo drugi in je moderno, bom sprejet, če bom to počel tudi jaz? Če nočeš tega delat, ne delaj, pa čeprav ti vsi govorijo, kako to vsi počnejo. Če to narediš, kar vsi delajo, si se odrekel svoji identiteti in dovoliš, da ti jo drugi določajo.

“... tako oznanjamo, kakor nas je imel Bog za vredne, da nam zaupa evangelij: pri tem pa ne skušamo ugajati ljudem, ampak Bogu, ki preizkuša naša srca.” (1 Tes 2,4)

Bog nas je naredil z namenim, On nam je določil našo identiteto, kdo smo in ne drugi ljudje.

Jezus pravi za svoje učence v Janezovem evangeliju: *“Niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta.”* (Jn 17,16) Kakor Jezusa, Boga, ne določa ta svet, tako tudi nas ne sme.

Stvar je v tem: ko boš razrešil to prvo odločitev, da te ne bo določal ta svet, ljudje, javno mnenje, moda, mediji, ... takrat boš odrešen strahu pred neodobravanjem drugih. To je namreč eden naših največjih strahov: kaj si bodo drugi ljudje mislili o nas. Tega nas je na smrt strah. Recimo, da bi drugemu govorili o Jezusu? Bog ne daj, kaj bi si o nas mislili, kakšni fanatiki smo. Da bi zagovarjali krščanske vrednote, nasprotovali splavu, evtanaziji, zagovarjali javno krščansko stališče o družini, se javno borili za uveljavitev krščanskega nauka? Tradicionalnih vrednot? Tega, kar res mislimo, kar čutimo? To pa ne, ker nas je zares hudo strah, kaj bi si drugi o nas mislili in kako bi nas izključili iz svoje družbe. Zaradi tega strahu zatajimo kdo smo, svojo identiteto, le da bi nas drugi odobraval in bi bili sprejeti v družbi. Zaradi tega naredimo javne odločitve, ki so drugim všeč in se pretvarjamo, morda celo sebi dopovedujemo, da je to tisto, v kar zares verjamemo. Lahko se tako kažemo navzven svobodni, da smo se otresli nekih spon preteklosti in naukov prednikov, da smo moderni, napredni, modni, da smo “face”, a to ni to, kar v resnici smo v božjih očeh.

V resnici se namreč naš strah veča, ko živimo to laž in ne manjša. Ko pa smo iskreni in sprejmemo svojo identiteto in odkrijemo, kdo v resnici smo, kdo v resnici sem, pa ta strah nima več moči nad menoj. Zato je to prva pomembna odločitev, ki oblikuje moje življenje. Mojzes je zavrnil lažno identiteto, ki ni bila resnična in se odločil, da bo sledil temu, kar v resnici je, za kar ga je Bog namenil kljub neodobravanju ljudi okoli njega. Raje kot ljudem je zaupal Bogu in najprej tako, da je javno priznal in sprejel svojo resnično identiteto, ki mu jo je Bog dal.

Vsak izmed nas ima od Boga dano, kdo je, kakšen je njegov namen, cilj, del česa je, kakšna je torej njegova identiteta. Sprejeti to pomeni sprejeti svojo resnično identiteto in takrat se začenjam otresati strahu pred tem, kaj bodo drugi rekli o meni in spreminjati svoje življenje.

Jeremija pravi: *“Vem za načrte, ki jih imam z vami, govori Gospod: načrte blaginje in ne nesreče, da vam dam prihodnost in upanje.”* (Jer 29,11).

Zato je res tukaj potrebno narediti razločevanje, vprašati Svetega Duha, kdo sem, kaj želi za moje življenje, prositi za moč, da ne bom šel s čredo, s popularnim mnenjem, ampak da bom notranje dovolj svoboden, da bom naredil odločitev za Božji načrt z menoj. To je pravi “uspeh”: biti, kar Bog želi, da sem. Da pa bi mi to uspelo, pa moram najprej zavrniti, kar drugi želijo, da bi moral po njihovem biti. Zavrnitev, da me določaji drugi prinese pravo svobodo v moje življenje.

Moja prva odločitev torej mora biti, da ZAUPAM BOGU IN NE DOVOLIM, DA ME DOLOČAJO, DEFINIRAJO DRUGI LJUDJE, DRUŽBA, JAVNO MNENJE, ... VSE, RAZEN BOGA.

2. IZBERI KRATKOTRAJNO BOLEČINO SEDAJ ZA DOLGOROČNO NAGRADO POZNEJE.

To je druga odločitev, ki jo je Mojzes naredil. Večina naših problemov izhaja iz nesposobnosti, da bi potrpeali in počakali na nagrado. Jaz hočem in to hočem takoj. Zdaj. In če si ne morem privoščiti, vzamem kredit. V bankah smo zadolženi, ker ne vemo, kako počakati. Čeprav nimamo denarja, hočemo kupiti stvari, ki jih ne potrebujemo z denarjem, ki ga nimamo, in to takoj. To je torej drugi velik problem, takoj za tistim, da dovolimo, da nas drugi določajo in definirajo. To je, da se v strahu pred trenutno, čeprav kratkotrajno bolečino, odpovemo dolgoročnim koristim.

Koliko izmed vas bi se strinjalo z menoj, da je najbolj pravo stvar ponavadi najtežje narediti? A to je res. Če bi bilo pravo stvar narediti lahko, bi to vsi delali. Zakaj torej ljudje redko naredijo pravo stvar? Ker je ponavadi to v tistem trenutku najtežje narediti.

Si me napadel? Napadel te bom nazaj. Me kritiziraš? Te bom opravljal nazaj. To je lahko in enostavno, veliko lažje, kot odpustiti, se pogovoriti, razumeti, se spraviti. Pravo stvar je skoraj vedno najtežje narediti. A narediti pravo stvar danes, čeprav je težko in boli, prinaša dolgoročno največje dobičke. Zelo težko se je odpovedati danes alkoholu, a vse življenje boš sam sebi za to neizmerno hvaležen.

Pismo Hebrejcem pravi: *“Mojzes si je raje skupaj z Božjim ljudstvom izbral trpljenje kakor kratkotrajno uživanje greha.”* (Heb 11,25)

Sveto pismo pravi, da je greh zabaven. Greh prinaša užitek. Greh najprej prinaša užitek. Če ne bi bil takšen, če bi greh bil trpljenje, ga nihče ne bi delal. Zabavno je neubogati Boga, zabavno je biti sebičen, zabavno je biti osredotočen samo nase, obrnjen samo v svojo korist. Sveto pismo jasno pove, da je greh užitek. Ampak je ta užitek iz greha kratkotrajen, traja samo nekaj časa.

Kaj je lažje, sedeti v fotelju s čipsom in gledati neumen film ali npr. brati Sveto pismo ali pri nekemu prostovoljno pomagati? Če ste izbrali to drugo, ste boljši od mene. Meni je lažje in bolj zabavno na fotelju gledati film.

V tej zgodbi v Pismu Hebrejcem vidimo, da v 23. vrstici Bog izbere Mojzesa, v 24. vrstici Mojzes odkloni nekaj slabega in danes v 25. vrstici izbere nekaj pozitivnega, torej da naredi, kar je v tem trenutku prav in po božji volji. Izbere Boga. Mojzes izbere Boga. Sprejme odgovornost.

Vprašajmo se izredno pomembno vprašanje: koga krivimo za slabe stvari v našem življenju? Koga krivimo za svoje trpljenje, da nismo srečni, da smo neuspešni, koga krivimo za svoje trenutno duhovno stanje? Kdo je po naše odgovoren, če nam ne gre najbolje?

Poglejmo si nekaj resničnih dejstev iz našega duhovnega življenja:

1. Tako blizu Bogu smo, kolikor blizu mi hočemo biti, torej, kolikor blizu izberemo mi sami. Ne moremo kriviti žene, moža, prijatelja, očeta ali mamo, če smo daleč od Boga. Če smo daleč od Boga, če smo se od Njega oddaljili, kaj mislite, kdo se je premaknil, da je oddaljenost večja? Bog se ni premaknil, On je vedno tam, kjer je. Mi smo odšli in smo daleč. Naša odločitev. Naša odgovornost. Ne obtožuj Boga, pa tudi koga drugega ne. Ljudje te lahko ranijo, poškodujejo,

zadajo bolečine, a nihče ne more uničiti tvojega življenja, niti hudič. Samo ti sam lahko uničiš sebe. Tvoje odločitve so veliko pomembnejše od okoliščin. Lahko si produkt svoje preteklosti, a nisi ujetnik svoje preteklosti. Preteklost vpliva nate, a te ne definira. Ti pa se lahko svobodno odločaš in ti sam si odgovoren za to, koliko blizu ali daleč Bogu si.

2. Ne moremo živeti na račun duhovne predanosti drugega človeka. Ne moremo se "šlepati" na veri drugega človeka. Ko je Mojzes otrok, je normalno, da živi na veri staršev, a ko odraste, se mora sam odločati in sam hoditi za Bogom. So možje, ki "prepustijo" ženi, da namesto njih hodi v cerkev in živi vero. Oni pa delajo druge stvari, saj "pri nas je žena zadolžena za stvari, ki se tičejo cerkve". Takim treba povedati, naj postanejo pravi moški, prevzamejo odgovornost zase in ne prelagajo odgovornost za svoje versko življenje na druge, ker to ni mogoče. Če si pravi moški, se vzemi v roke in se zresni in postani božji moški, mož, oče. Pred časom sem se z nekom pogovarjal, ki ne hodi v cerkev, a mi je povedal, da je tudi njegov stric, že pokojni sedaj, bil duhovnik. Vse dobro in prav, ampak če kdo misli, da bo zaradi tega prišel v nebesa, na duhovni kreditni kartici in po zaslugah koga drugega, se moti. Moja mama je lahko svetnica, a to še ne pomeni, da bom jaz odrešen, če se sam ne postavim pred božje obličje, če ne priznam, da Ga potrebujem, če se torej jaz ne odločim zanj.
3. Smo svobodni, da se odločamo, kakor se želimo, za dobro ali zlo, ampak nismo pa osvobojeni posledic svojih odločitev. Lahko delam kar hočem, ampak posledice bodo in se jim ne bom mogel nikakor izogniti. V trenutku, ko naredim odločitev, spravim v tek tudi posledice. Če delam slabe odločitve na kateremkoli področju življenja, bom izpostavljen slabim posledicam. Gotovo drži rek, da kar si posejal, to boš žel in temu se ne da izogniti. Katere odločitve bom torej naredil danes, da bom jutri tam, kjer želim biti. Zelo pomembna resnica, ki je ne priznamo je, da bo v življenju bolečina, ali sedaj ali kasneje. Ne obstaja življenje brez bolečin, trpljenja, truda. Gotovo bo. Če jo odklonim sedaj, bo življenje postalo težko kasneje. Če pa izberem bolečino, težko delo, trud danes, pa bo življenje kasneje lažje. Kdaj si torej želim lažji del življenja? Če bom danes varčeval, delal, se trudil, učil, ... bo kasneje lažje. Če pa se odločim, da bom sedaj zabušaval, užival, vse zapravil, pa bo kasneje težje. O tem ne govori samo Sveto pismo, ampak zdrava pamet, izkušnja in vsa človeška zgodovina.
4. Bog bo izkoristil mojo bolečino, da mi bo pomagal rasti. Bog ne obljublja življenja brez bolečin, ampak da bo izkoristil mojo bolečino za mojo duhovno rast. Sprejeti bolečino danes pomeni takojšnjo duhovno rast.

"Pa ne samo to, ampak se celo ponašamo s stiskami, saj vemo, da stiska rodi potrpljenje, potrpljenje preizkušnost, preizkušnost upanje." (Rim 5,3-4)

"Naša trenutna lahka stiska nam namreč pripravlja čez vso mero težko, večno bogastvo slave, ..." (2 Kor 4,17)

Težko je izbrati takojšnjo bolečino, a je v primerjavi z nagrado, ki sledi, kratkotrajna in nekoč bomo hvaležni, da smo tako naredili, nasprotno pa, če izberemo v tem trenutku izogibanje bolečim odločitvam, ki pa so nujne, bomo nekoč zaradi tega še kako "nasrkali".

3. IZBERI, KAR BOG CENI, KAR JE BOŽJA VREDNOTA IN NE VREDNOT DRUŽBE, KAR CENI DANAŠNJA KULTURA.

“Zasramovanje maziljenca je imel za večje bogastvo kakor zaklade Egipta. Gledal je namreč na povračilo.” (Heb 11,26)

“... je imel za ...” Imeti neko mnenje o nečem pomeni, da presodiš, narediš oceno in na podlagi te presoje, ocene narediš odločitev. Nekaj valoriziraš, kar pomeni nečemu daš neko vrednost in na podlagi tega to izbereš ali ne. Na podlagi ocene se odločaš. Mojzes se je odločil za zasramovanje namesto za bogastva Egipta.

“Zasramovanje maziljenca” lahko prevedemo tudi kot “zasramovanje zaradi Mesija / Kristusa, torej Boga. Izbral je torej Boga namesto zemeljskih vrednosti. Za večjo vrednost je imel Boga in kar je Božje kot to, kar je človeško. Gledal je na stvari, ki so večne in ne na začasne, pa čeprav so mu bile vse na dosegu roke.

Presojal je, ocenjeval, vrednotil, naredil je temeljit razmislek, razčiščeval, kaj največ pomeni, kaj je najpomembnejše.

Če bi vas sedaj vprašal, da ubesedite in zapišete vaše tri najpomembnejše vrednote, bi vedeli kaj napisati? Katere bi bile? Bi jih znali imenovati? Ker če jih ne znamo niti poimenovati ali izraziti, kako potem lahko živimo po njih? Če ne vemo, kaj je pomembno za nas, bodo drugi ljudje namesto nas odločali, kaj je pomembno za nas in to se že dogaja, vsak dan. V reklamah nam dopovedujejo, kaj naj kupimo, ker bi naj to nujno potrebovali, in mi res to naredimo. Če ne vemo, kaj je vredno za nas in kaj ni, za kaj bi dali življenje in za kaj ne bi dali nič, potem zapravljamo življenje.

Mojzes je presodil, kaj je Božje, zares pomembno, in se za to odločil. Odločil se je za Božje vrednote in ne za vrednote tiste kulture, torej vrednote, ki so v tistem času bile modne, uveljavljene, večinske, ki so bile uveljavljene v takratni družbi, torej široki kulturi tistega časa. Vse vrednote, ki jih je družba cenila, je imel na razpolago, slavo, bogastvo, ženske (spolnost), položaj. To, kar cenimo tudi danes in so vrednote tega sveta. Od tega, za kar mnogi porabijo celo življenje, da bi si pridobili, je Mojzes odkorakal, čeprav je vse to že imel. Slava, bogastvo, položaj.

Kdor ne identificira svojih vrednot, bo živel po vrednotah sveta, ki mu jih bodo vsilili. Kaj torej ta svet ceni? Tisoče in tisoče let so največje vrednote tega sveta iste in jih identificira tudi Sveto pismo: popularnost, prestiž, moč, užitek, lastnina. Da bi imel, da bi bil, da bi delal, da bi čutil.

Po merilih tega sveta je Mojzesu uspelo. Imel je vse. A je od tega odkorakal, ker je vedel, da to ne traja. Vse namreč mineva.

“Svet in njegovo poželenje mineta; kdor pa izpolnjuje Božjo voljo, ostane vekomaj.” (1 Jn 2,17)

Kaj pa so te vrednote, ki bi jih naj izbrali, da bi ostali Božji?

1. **Božji namen je bolj pomemben od popularnosti, biti slaven.** Modro je, da bolj ceniš Božji namen s teboj, kot pa popularnost. Da torej delaš kaj Bog želi, pa čeprav zaradi tega ne boš popularen, kot pa da se zaradi slave in da te ljudje cenijo in hvalijo odpoveš temu, kar Bog želi

od tebe. Mojzes je namreč bil slaven, a to mu ni bilo pomembno. Šel je za tem, kar mu je Bog namenil.

2. **Ljudje so bolj pomembni kot pa uživati.** Ljudje so pri Bogu pomembnejši od vsega drugega, predvsem pa užitka. Mnogi ljudje pomagajo drugim, beguncem, bolnim, ubogim, ki so v stiski, se odrečeju denarju, s katerim bi si lahko kupili nekaj užitkov zaradi ljudi v stiski. To pomeni ceniti človeka bolj kot užitek. Bog se smehlja, ko vidi takšno ravnanje. Ko sočloveka postavimo nad stvar, nad svoje lagodje in užitek.
3. **Mir srca je bolj pomemben kot bogastvo, kot imeti.** Veliko premoženje, kot pravi sam Jezus, je največkrat ovira za nebeško kraljestvo v srcu, ki daje notranji mir. Čeprav se namreč zdi, da bo denar, bogastvo prineslo brezskrbnost in s tem notranji mir pa resničnost kaže drugače, namreč da več kot imaš, bolj si v skrbeh, nemiren in v stiski, kako s tem ravnat, obračat, vlagat in pazit, da se množi in raste.

Mojzes je zavrnil popularnost, užitke in imetje in izbral namen, sočloveka in notranji mir. Mojzes je zavrnil vse, za kar večina porabi celo življenje, da bi do tega prišla. Zakaj je to naredil? *“Gledal je namreč na povračilo.”* Tako pravi sveto pismo. Božje povračilo, ker izbereš to, kar je Bogu po volji, božja vrednota, je več vredno od vsega, kar ti ta svet lahko da.

Ponovimo torej, kaj je tisto, kar je več vredno in ti da več od vsega, kar ti lahko ponudi ta svet, popularnost, vsa bogastva in užitke?

NAMEN - da veš, zakaj živiš, čemu si na svetu in kakšen namen ima BOG s tabo.

SOČLOVEK - nekdo, ki ti je podarjen, da mu pomagaš hoditi, kar pa te odreši osamljenosti.

NOTRANJI MIR - vse, kar mislimo, da leži za bogastvom, užitki, popularnostjo, se skriva nekje drugje. Notranji mir je mir, ki ga ta svet ne more dati, samo Bog ga lahko. To je tisto, kar dela življenje lepo in nas umirjene in srečne.

4. ODLOČI SE, DA ŽIVIŠ PO VERI IN NE, DA TE VODI STRAH.

“Po veri je zapustil Egipt. Ni se ustrašil kraljeve jeze, temveč je vztrajal, kakor bi gledal Nevidnega. “ (Heb 11,27)

Mojzes je imel dober razlog, da bi bil na smrt prestrašen. Postavil se je po robu najmočnejšemu človeku na svetu, faraonu, na vrhuncu egiptovskega imperija. Bil je najmočnejši človek na planetu. V Egiptu so ga smatrali za boga. Zoprstavljal se je bogu. Karkoli je faraon zapovedal, se je zgodilo, brez izgovora.

Mojzes pa se je uprl temu človeku ker je vedel, da odgovarja višji avtoriteti. Faraon zanj ni bil bog, niti mini-bog ne. Bog je Bog in to ni faraon. Mojzes je imel pravo vero. Vera ni v tem, da pač veruješ v nekaj, ampak da veruješ v pravo stvar. Da postaviš svoje zaupanje v nekaj Resničnega, z veliko začetnico. Saj lahko zaupaš v denar, politika, znanost, v neko osebo, lahko celo veruješ sam vase, kar sicer zelo odsvetujem. Smo se upam že naučili v življenju, da to ta zadnje res ni dobra ideja.

Zaupati in verovati moramo Bogu.

“...vemo, da človek ni opravičen po delih postave, ampak edinole po veri v Jezusa Kristusa. Zato smo tudi mi začeli verovati v Kristusa Jezusa, da bi bili opravičeni po veri v Kristusa in ne po delih postave, saj nobeno meso ne bo opravičeno po delih postave.” (Gal 2,16)

Vera v Jezusa Kristusa je edini pravi odgovor na vse probleme, edino cepivo za vse bolezni, edini protistrup za vso zlo tega sveta. Enostavno moramo nehati skrbeti, kaj si drugi ljudje mislijo in si nositi k srcu vrednote tega sveta. Imeti vse, biti vse, uživati vse, več in več, sestopiti moramo iz tega vrtiljaka.

Dovoliti da me vodi vera pomeni odpovedati se strahu, da se mi bo nekaj hudega zgodilo, če ne bom imel vse ali postal vse. Strah je tisti, ki nas prej vodi v materializem, sprejemanje vrednot tega sveta, kot pa iskanje užitka. Strah, da če se odločimo za vero, ne bomo imeli dovolj, ne bomo mogli poskrbeti za bližnje, zase, ne bomo mogli dostojno živeti. Vera nam daje gotovost, da to ni res. Vera nam da mir srca, da bo Bog za nas poskrbel, če se bomo odločili zanj. Pravzaprav z vero izstopimo iz začaranega kroga strahu. Zakaj tisti, ki imajo veliko, želijo še več, in tisti, ki so v očeh tega sveta veliki, hočejo biti še večji? Ker jih ne poganja želja po več, da bi lahko bolj uživali. Kdor ima milijarde, ne bo mogel tega nikoli porabiti. Poganja jih strah, da bodo vse izgubili. Poganja jih strah, da ne bodo več mogli živeti, kot živijo.

Strah poleg nevednosti največje orožje hudega duha. Na tak način drži človeka v šahu in ga nikoli ne izpusti, ker strah se z večanjem moči in premoženja samo še krepi in se ne zmanjšuje. Paradokсно, a resnično: več, kot imaš in več, kot si, bolj te je strah, da ne bi imel in da ne bi več bil pomemben.

Izbati vero pomeni rešiti se tega strahu, ker ko izbereš vero izbereš Boga. Vera je namreč osebni odnos z Bogom.

Ste v osebni odnosu z Jezusom? Kako pa sploh vemo, da smo z njim v osebni odnosu? Da komuniciramo. To namreč počneš, ko si v odnosu s človekom, in v bolj tesni odnosu, ko si, bolj je komunikacija pristna in neposredna. Si se z Jezusom že skregal? Si ga nadrl? Si se mu zjokal? Si se ga spomnil, ko ti je bilo lepo in si želel, da bi bil s tabo tako v slabem kot dobrem? Potem si na dobri poti k takemu odnosu.

Posebni vsakega pristnega odnosa je zaupanje. Prijatelju zaupaš, verjameš in veš, da bo zate naredil vse, kar zmore in zna, da ti bo pomagal. Če torej veruješ v Boga, ki je dober in vsemočen in če si z njim v prijateljski odnosu, odnosu zaupanja, kar vera je, le zakaj bi te potem bilo strah? Saj če mu zaupaš ja veš, da te bo varoval in spremljal in ne bo pustil, da se ti kaj slabega zgodi. Čemu torej strah?

“Ali ne prodajajo dveh vrabcev za en novčič? In vendar nobeden od njiju ne pade na zemljo brez vašega Očeta. Vam pa so celo vsi lasje na glavi prešteti. Ne bojte se torej! Vi ste vredni več kakor veliko vrabcev.” (Mt 10,29-31)

Ne bojte se torej. Če boste izbrali vero, torej zaupanje v Boga, se ne boste ničesar bali. Bog ne bo dopustil, da bi bili skušani čez mero. Bog ne bo nikoli dopustil, da bi se katerikoli strah uresničil na tak način, da bi nas zlomil. Po drugi strani pa, če izberemo življenje v strahu namesto v veri izberemo, da nas bo strah hromil vse življenje in se zato tudi uresničeval. Če se namreč celo življenje kljub bogastvu bojiš, da ne boš imel dovolj in zato samo nabiraš, v resnici živiš, kot da si reven in v stiski, kajti takšno je tvoje notranje razpoloženje. Strah te hromi.

Govorili smo torej o pomembnih odločitvah:

- odkloni, da te bodo drugi definirali, določali
- izberi kratkotrajno bolečino za kasnejšo nagrado
- izberi, kar Bog ceni, kar je božja vrednota in ne vrednot
- odloči se, da živiš po veri in ne, da te vodi strah

A vse to je nemogoče brez nekoga, ki nas spremlja, ki nas vodi ne samo k tem odločitvam, ampak tudi k vztrajanju v njih, v življenju po teh odločitvah.

Zato bomo na zadnjem govoru naslednji teden spregovorili še o eni izbiri, in to je o izbiri pravega vodnika v našem življenju.

5. IZBERI PRAVEGA VODNIKA

Če potuješ v kakšno svetovno velemesto, imaš štiri možnosti, kako si ga lahko ogledaš in od tega je odvisno tudi, kako dobro izrabiš čas, ki ga imaš na voljo in koliko od potovanja res odneseš.

1. Stopiš iz letala, se zapelješ v mesto in se po njem sprehajaš. Nekaj boš videl, a večino zanimivosti boš zgrešil.
2. Nabaviš si zemljevid in ga uporabljaš. Pogledaš si, kaj bi se lahko videlo in greš tja. Je bolje, kot tavanje kar tako, a še vedno ni idealno.
3. Uporabiš knjižico turistični vodič po mestu ali narediš vnaprej raziskavo na internetu, kjer si vnaprej pogledaš, kaj si je za ogledati, kje so znamenitosti, najboljše restavracije, muzeji, ...
4. Najameš osebnega vodiča, ki tam živi vse življenje, ki te popelje po mestu, ki pozna vse podrobnosti, zanimivosti, zgodovino, najkrajše poti, razlage, najboljša mesta za fotografije, ... Ta opcija je gotovo najboljša.

Tako je v življenju. Lahko samo tavaš skozi njega, lahko si nabaviš zemljevid, knjižico ali pa osebnega vodiča, ki te bo peljal skozi življenje. Tvoje življenje, kako si ga preživel, kako si ga izpolnil, je odvisno od tega, kaj od tega si izbral.

Večina ljudi samo tava skozi življenja brez načrta, vodiča, spremstva. Tak način življenja je zgolj obstajanje, ne da bi vedel, kaj delati, kako živeti, kaj je pomembno, kaj je smiselno.

Svet ti bo ponudil veliko zemljevidov, vodičev, veliko je izbire v svetu. A tudi Bog nam ponuja literaturo, ki jo lahko uporabljamo (Sveto pismo) in osebnega vodiča in to je Sveti Duh.

Zakaj je Jezus šel nazaj v nebesa, zakaj ni ostal po vstajenju na svetu, da bi imeli živ vzor tukaj, na zemlji? Sam pravi, da je bolje, da gre. Kaj bi lahko bilo bolje od Njega? Pravi, da ko bo odšel, bo poslal svojega Duha, Tolažnika, na zemljo, kar bo bolje, kot imeti Jezusa tukaj na zemlji.

“Toda govorim vam resnico: za vas je bolje, da grem; kajti če ne grem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal.”

“Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico, ker ne bo govoril sam od sebe, temveč bo povedal, kar bo slišal, in oznanjal vam bo prihodnje reči.”

(Jn 16,7.13)

Vodnik za naše življenje se imenuje Sveti Duh, ki je lahko vsepovsod z vsemi in lahko pomaga vsem in je lahko v nas vedno. Duh lahko pride vedno povsod v srce vsakemu.

“Jaz pa bom prosil Očeta in dal vam bo drugega Tolažnika, da bo ostal pri vas vekomaj: Duha resnice, ki ga svet ne more prejeti, ker ga ne vidi in ne pozna. Vi ga poznate, ker ostaja pri vas in bo v vas.” (Jn 14,16-17)

Je naš Tolažnik, Duh resnice in povabljeni smo, da Njega sprejmemo za svojega vodnika skozi življenje.

Pavel pravi Rimljanom v 8. poglavju, da "vsi, ki se dajo voditi Božjemu Duhu, so Božji sinovi", zato je ena najpomembnejših stvari v življenju, da se naučimo, kako izbrati in slediti Svetemu Duhu. Kajti je božji otroci podedujejo nebeško kraljestvo. Naučiti se treba torej prepoznati glas Svetega Duha.

Načini, kako me Sveti Duh želi voditi skozi življenje:

1. **Če poslušam Svetega Duha, mi bo pomagal vedeti, kar moram vedeti.** So namreč stvari, ki jih moram vedeti v življenju in stvari, ki mi jih ni treba vedeti (so nepotrebne). Kar je nujno, mi bo Sveti Duh povedal in to prav v tistem trenutku, ko jih bom moral vedet. Sveti Duh nam razsvetli razum in pove, kar moramo vedeti takrat, ko to moramo vedeti. Ta svet to imenuje naključje - točno v nekem trenutku se zgodi nekaj, kar nam takrat pomaga. Ali slišimo neko misel, preberemo knjigo, pesem na radiu, morda celo odlomek Svetega pisma, ki nam prav v tistem trenutku, dnevu, tednu da nekaj, kar krvavo potrebujemo, da se prebijemo skozi krizo. To je delovanje Svetega Duha. On ve, kaj bomo potrebovali vnaprej in na da vedeti, kar bomo potrebovali in nam to pove vnaprej. Včasih nam Sveti Duh da neko misel ali idejo, s čimer lahko pomagamo drugemu.

Ko ti Sveti Duh pove, kaj naj bi delal, se to imenuje razodetje. Ta razodetja ti daje skozi namige, misli, okoliščine, ... Tako kot je tudi Sveto pismo razodetje. Zato si SP in osebna razodetja nikoli ne nasprotujejo, ker Bog ne more nasprotovati samemu sebi.

2. **Če poslušam Svetega Duha, mi bo pomagal iti tja, kamor moram priti.** V življenju so prostori, kamor moram priti, a se zdi, da se tja ne da priti. Bog mi položi v srce sanje, vizijo, pogled, kam naj pridem in samo z Njegovo pomočjo bom lahko prišel tja. Sveti Duh me bo vodil na kraje, o katerih nisem sanjal, da bom kadarkoli tja prišel. Sveti Duh bo odprl vrata priložnosti zate. Želiš, da SD vodi tvojo kariero, tvoje odnose, tvoj zakon, da te vodi k tistemu, s katerim bi naj preživel življenje.

Lk 2,27 - *"V Duhu je (starček Simenon) prišel v tempelj. In ko so starši prinesli dete Jezusa, da bi zanj opravili vse po običaju postave."*

Apd 8,29 - *"Duh je rekel Filipu: »Pohíti in pridruži se temu vozu!«*

Filip in Simeon sta prisluhnila namigu Svetega Duha. Poslušati moraš, ker ti Sveti Duh pove.

3. **Če poslušam Svetega Duha, mi bo povedal, kaj moram povedati na pravi način in ob pravem času.** To je izredno pomembno. Npr. v konfliktu z ženo, ker če poslušáš sam sebe, boš ponavadi povedal kaj izredno neumnega.

Mr 12,36 - *"Sam David je rekel v Svetem Duhu: Gospod je rekel mojemu Gospodu ..."*

Včasih poveš kaj, ne da bi o tem prej sploh razmišljal ob pravem času na pravem mestu prav to, kar je nekdo moral slišati - Sveti Duh je dal, da si povedal. Včasih da Sveti Duh vnaprej, da veš, kaj povedati, včasih v tistim trenutku. Dovoliti treba Svetemu Duhu, ga prositi, da ti pove, kaj povedati. Včasih pa da Sveti Duh misel, kaj povedati, prav v tistem trenutku.

Mr 13,11 - *"Ko vas bodo vlačili in vas izročali, ne skrbite vnaprej, kaj boste rekli, temveč govorite to, kar vam bo dano tisto uro. Ne boste namreč govorili vi, temveč Sveti Duh."*

Mr 10,19-20 - *“Kadar pa vas izročijo, ne skrbite, kako in kaj bi govorili, kajti tisto uro vam bo dano, kaj naj bi govorili. 20 Ne boste namreč govorili vi, temveč Duh vašega Očeta bo govoril v vas.”*

4. Počakajte na božji pravi trenutek (tajming). Skozi življenje spoznamo, da je “pravi trenutek” najpomembnejša stvar. Govor, projekt, dobro delo, vse je lahko uspeh ali katastrofa, odvisno, ali izberem pravi trenutek. Prava ideja ob napačnem času je polomija. Ko ti da Bog navdih, ti pove 3 stvari:

- **kaj narediti** - ponavadi se takoj zaženemo, a ker je prehitro, prenačljeno, neučakano, propade
- **kako nekaj narediti** - ponavadi je to prav nasprotno od tega, kako bi nekaj sam naredil - Božja pota niso naša pota
- **kdaj narediti** - Bog ti tudi pove, kdaj narediti, začeti

Treba biti potrpežljiv in počakati na pravi čas, ki ga Bog pozna in ti ga kaže. Zato tudi se ne vznemirjal zaradi zamikov. Npr. imam vizijo, željo, a se ne uresničuje tako hitro, kot si to želim. V tem primeru po vsej verjetnosti ne zaupaš božji časovnici, ki jo je On zastavil. Želeti vse takoj nas lahko pripelje do katastrofe.

Pridigar 1 - *“Vse ima svojo uro” ... je čas ...*

Bog vedno da najbolše tistim, ki prepustijo odločitev Njemu, kdaj in kaj. Prava stvar se zgodi, ko se prepustiš vodstvu Svetega Duha.

Mih 7,7 - *“Jaz pa se oziram na Gospoda, čakam na Boga moje rešitve, moj Bog me bo uslišal.”*

Včasih mi Sveti Duh zapoveduje, naj čakam, v zaupanju, gledanju Boga, zaupanju na rešitev.

5. **Če se dam voditi Svetemu Duhu, mi bo pomagal, da se uprem stvarem, ki se jim sicer ne morem upreti.** To so skušnjave, užitki, ...

Gal 5,17-18 - *“Kajti meso si želi, kar je zoper Duha, Duh pa, kar je zoper meso. Ta dva si namreč nasprotujeta, da ne bi delali tega, kar hočete. 18 Toda če se daste voditi Duhu, niste pod postavo.”*

Moč Svetega Duha je večja kot moč volje. Velikokrat si želimo, da nečesa ne bi rekli ali naredili. Zakaj postanem tako jezen, nesiguren, sramežljiv, nepotrpežljiv, čuten ... Ne želim si tega. Sveti Duh je močnejši od tega. Mi imamo moč Svetega Duha, tudi da se uprem slabim navadam, odvisnostim ...

Gal 5,16 - *“Pravim torej: živite v Duhu in nikakor ne boste stregli poželenju mesa.”*

Če živite v Duhu, boste še vedno imeli poželenja, ampak jim ne boste stregli. Karkoli je vaša slabost, odvisnost, s tem se boste borili skozi vse življenje. Nikjer ne piše, da vam bo odvzeta ta skušnjava in težava, ampak da se temu lahko upreti v moči Svetega Duha. Pravzaprav, bolj ko rastete kot kristjani, bolj vas bo hudič nadlegoval. Hudi duh bi namreč rad prizadel Boga in najboljši način, da nekoga prizadeneš je, da prizadeneš njegove otroke. Še vedno bo privlačnost do greha, a privlačnost še ni akcija, greh. Kdor se pusti voditi Svetemu Duhu, bo imel moč, da reče NE skušnjavi.

6. **Če poslušaš Svetega Duha, ti bo pomagal izogniti se nevarnostim in napakam.** Del nalog SD je, da te obvaruje, zaščiti, zavaruje. To dela tako, da te svari in opominja. Sveti Duh te pohvali, ampak včasih te opozarja, svari, popravlja, opominja, kaj bo, če greš po določeni poti. Manj ko Ga poslušam, več napak bom naredil, v več slepih ulic bom zašel.

Najverjetneje lahko slišim Svetega Duha, ko sem sproščen. Skoraj nemogoče ga je slišati, ko si vznemirjen, napet, jezen in posebej, ko te je strah. Če je v tem, kar slišim, strah, potem to ni od Svetega Duha. Ker SD ni duh strahu. Je moč ljubezni in miru. Ko čutim strah, to ne govori Bog.

Apd 21,4 - *“Ti (učenci) so Pavla v môči Duha svarili, naj ne hodi v Jeruzalem.”*

KAKO SVETI DUH VODI?

1. **Da nam razkrije pomen, kar je povedal.** Sveti Duh razkriva, kaj je razodeto v Svetem pismu. Nehajmo iskati razodetij, znamenja, SD nam bo razložil Božjo besedo zapisano v SP. Vodič nam razlaga, kaj piše v knjigi. Sveti Duh je avtor Svetega pisma in On mi razlaga, kaj nekaj v SP pomeni za mene prav v tem trenutku.
2. **Da me spominja na to, kaj je povedal.** Sveti Duh me spominja, kaj je že nekoč povedal in sem že nekoč slišal, da se spomnim, kar sem vedel in pozabil. Sveti Duh te ne bo spominjal na nekaj, kar še nisi nikoli slišal, ampak samo na to, kar si že slišal, zato beremo Sveto pismo vsak dan, da nas ima na kaj spomniti. Če je glava prazna, nas ne more na nič opomnit.
3. **Vodi nas tako, da nam daje namige in potrditve.** To so mentalni, umski vtisi, notranja prepričanja. So občutki, ko notranje vem, a vem, da vem, da vem, ker Sveti Duh pravi, da je tako in to vem. Gre za neka notranja prepričanja, ko preprosto vem, da tako je, kot vem, ker mi Sveti Duh daje potrditev, da tako je. Gre za notranji občutek resnice. Sveti Duh mi daje močan občutek, da je res tako. Za prepoznanje twh namigov moram biti “natreniran“, da prepoznam in razumem te notranje namige, te odgovore Svetega Duha. Vedno, ko dobim namig, da nekaj naredim po Svetem Duhu, moram to takoj narediti, ker s tem krepim “mišico“, s katero vedno bolj zaznavam namige Svetega Duha.

KAKO ZAZNATI IN SLIŠATI SVETEGA DUHA?

1. Ustavi se in bodi tiho. Umakni se na samo. Utihni, poslušaj.
2. Ponižno prosí Svetega Duha, da te vodi. Sveti Duh išče tvoj ponižen odnos. Bolj ko boš ponižen, prej te bo uslišal.
3. Bodi pripravljen narediti, kaj ti SD reče, preden ti pove. Že prej moraš biti pripravljen izvršiti božjo voljo, preden veš, kaj ti bo naročil.
4. Išči Božjo besedo, ki je luč na tvoji poti. Potrebuješ vodiča in knjigo.
5. Pričkaj Njegovo vodstvo v veri. Veruj, da te bo vodil. Vnaprej veruj, da te želi voditi.
6. Čakaj na Božji odgovor. Bodi potrpežljiv. Kdor potrpežljivo čaka, zagotovo prejme.